

Alles hielp mee. Het prachtige weer, een groot scouting terrein aan het Veluwerandmeer, een nieuw gebouw, vrolijke deelnemers. Wat hebben we het goed gehad met elkaar. Het is hier de hemel niet, maar soms toch wel een beetje. Gelukkig was er ook wel wat te zeuren (ik schreef bijna 'mekkeren', maar dat zou plagiaat zijn): met vreemden op een kamer, miezerige straaltjes douchewater, uit je slaap gehouden worden door gesnurk uit de kamer naast je, niet op elke tafel een potje pindakaas en commentaar op de hoeveelheid hagelslag op je boterham.

Op een vaste tafel kon je doorlopend iets versieren, zoals uitdeel stenen of eigen kopjes, fotolijstjes.

Zaterdag deden we een kennismakingsmemory en konden we een keuzeprogramma volgen, met een Emmaüswandeling, een quizze over religieuze muziek, een haiku schrijven, taichi.

Er werden vlotten gebouwd van boomstammetjes en tonnen. De jeugd had, bij het vastsjorren van de touwen, wel wat hulp nodig van twee dames (de één niet zo heel jong en de ander al ouder) die op zoek waren naar zwemwater. (niet Marieke, hier op de foto).

Er kon gevaren worden.

Er werd Kubb gespeeld.

Naast het gebouw was er rust, ruimte en privacy .

Wat werd er weer goed en lekker eten verzorgd. Voor de afwas waren, zonder corveerooster, voldoende gegadigden.

s Avonds om het kampvuur, met goede livemuziek.

Maanlicht weerspiegeld in het meer.

Zondagmorgen vierden we de kerkdienst op de plek van het kampvuur.

Met het gebruikelijke gestoei vooraf.

De dienst was mede voorbereid door verschillende gemeenteleden. Liederen uit de diverse tradities en in verschillende stijlen pasten verrassend goed. In plaats van luisteren naar de preek werden we aan het werk gezet. In een groep van vijf kreeg je één van de volgende twee vragen toegewezen, waar je met elkaar over in gesprek ging. "Waar zie je sporen van God?" en "Hoe laat je zelf sporen van God na?". De laatste vraag was niet makkelijk, maar al zoekend, elkaar aanvullend, konden we er toch woorden aan geven.

Voor het Kyriëgebed en bij de voorbeden nodigde Hans ons uit om te noemen wat je in wilde brengen in het gebed. Wat was het mooi om zo heel persoonlijk zorgen te delen en je verbonden te voelen met elkaar, met mensen binnen en buiten onze eigen kring.

Na de koffie met zondagse koek was er nog een spel ('schuif de autootjes') en (om te voorkomen dat de jeugdnog rommel zou maken tijdens het opruimen) een klimactiviteit.

Er waren achterblijvers, die naderhand zeiden dat ze spijt hadden dat ze niet meegegaan waren, na zoveel mooie verhalen. Volgende keer is er de herkansing.